

eieren ontwikkelden, verhuizen in Augustus naar den larix.

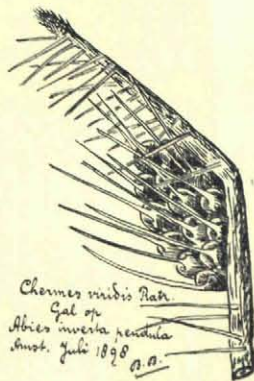
III. Uit de eieren van gen. II komen weer wijfjes voort, die hier overwinteren en in 't voorjaar eieren leggen.

IV. De generatie, vroeger als *A. laricis* bekend, kan terstond, of anders na eenige generaties terugkeeren naar de spar, om daar voort te brengen:

V. De sexueele generatie, die zich door eieren voortplant, waaruit weer de vr. larven voortkomen, onder I vermeld.

In het bovengenoemde werk van *Schlechtendal* worden 64 bladluizen als galvormers vermeld. Het is niet waarschijnlijk, dat deze alle in ons land zullen voorkomen; maar er blijven er toch nog genoeg over, om de moeite van eenig onderzoek te loonen.

B. Boon.

EENIGE MERKWAARDIGE DIEREN IN NOORD-NATAL.

(Een leekepraatje.)

Wellicht stellen de lezers van *De Levende Natuur* belang in de volgende mededeelingen omtrent eenige eigenaardige dieren, welke door mij gedurende mijn verblijf in Noord-Natal van Nov. 1899 tot Mei 1900 werden opgemerkt.

Het verblijf van diersoorten hangt nauw samen met de natuur van het landschap Welnu, Noord-Natal biedt betrekkelijk weinig variatie aan; het land bestaat hoofdzakelijk uit velden, met lang, stijf gras begroeid, dat in den wintertijd wordt afgebrand voor bemesting. Echter niet de vlakke weiden van ons land zijn ze gelijk, maar golvende velden, zich verheffende tot ruggen van kopjes, ten noorden overgaande in den Langsnek met Amajoebaheuvel, ten westen in de Drakenbergen, ten oosten in de heuvels van het district Utrecht.

In die velden weinig geboomte; hier en daar om een „plaats“ (boerderij) wat eucalyptus of mimosa (ijzerhout).

In dat lange gras zou men meenen dat slangen huisden, bij groote menigte, doch de ondervinding leerde, dat, — hoewel er wel eenige kleine slangen, waaronder vergiftige, voorkwamen — het toch niet zóó vol er van was als het aanwezig zijn van fleschjes „slangen-tegengif,” welke wij in menig huis aantroffen, zouden doen vermoeden.

De Engelsche soldaten hadden zich zeker ook het land voorgesteld vol van die dieren, ik liet mij vertellen, dat de beenwindsels (een lang lint), die ze in plaats van kousen droegen, er mede in verband stonden.

Wel nestelden in die velden, in holen langs de kanten der „spruiten” groote hagedissen, leguanen, die door hun krokodil-vorm er wel gevaarlijk uitzagen, maar schuw waren voor menschen en op onze komst in hun holen wegliepen. In die spruiten huisden voorn en paling en een palingachtige visch, de „barbei” of baardvisch.

Over de velden zweeft hier en daar een groote, donkerblauwe vogel, met langen staart, „de kaffer vinken.”

In de velden hier en daar een waterkom, „een dam,” waarin kikkers wonen, groote baszangers, „podders” genoemd.

's Nachts tusschen het „gebrul” der visschen hoort men af en toe een gefluit, klinkend als het signaal van een corpsfluitje, waarmede studenten elkaar hun komst doen kennen. Er is daar een muzikale broeder onder de kikkers. We meenden eerst, dat het een nachtvogel was, die er floot. Het is de vuurpad.

Als het 's avonds donker geworden is, wat snel geschiedt, na zeer korte schemering, meenden we vonken te zien vliegen. Maar er was geen schoorsteen in de buurt waar ze uit konden waaien. Het waren de vuurkevers; kleine onoogelijke zwarte kevertjes overdag, stralen zij in het donker een phosphorachtig licht uit aan het achterlijf, zóó sterk, dat het door het lucifersdoosje heen scheen, waarin wij ze bewaarden.

Aardige insecten zijn de hottentot-afgodjes, de bekende mantis religiosa, een sprinkhaan-vormig insect, lichtgeel van kleur, met opgetrokken voorpooten, die het er uit doen zien als in biddende houding. In werkelijkheid dienen deze voorpooten om vliegen te vangen, welke met enorme kracht vastgeklemd worden.

De hottentotten aanbidden deze insecten, trouwens de naam mantis (= waarzeggen) duidt ook op verering en zou, volgens het verhaal, menig verdwaald reiziger, door de richting te volgen van de opgeheven voorpooten van het insect, weer het goede pad gevonden hebben.

Naast dit eigenaardige diertje, dat niet grooter is dan vier centimeter, komen nog de bekende taken bladdieren vóór, welke zóó precies den vorm en de kleur van een takje of blad hebben, dat zij moeielijk te zien zijn als ze op de boomen zitten.

De sprinkhaan of lokust is te goed bekend om u daarvan te vertellen. Er zijn verschillende soorten, roode en groene, vergiftige en onschadelijke. Er zijn er die door de kaffers gegeten worden, zooals

Johannes deed in de woestijn. Als dikke sneeuwvlokken, die in zonneschijn neerdwarrelen, zoo sneeuwden die sprinkhanen met hunne zilveren vleugels vol zonneglans.

Even wil ik u nog wat zeggen van de vliegende mieren, die vooral in regentijd bij zwermen door de lucht vliegen en vreemd is 't den volgenden dag den grond als bezaaid te vinden met de losgelaten vleugels. Deze insecten worden in een oogenblik van hoogvliegers in kruiers veranderd, als hoedanig ze in kunstige een-meter-hooge mierenhoopen wonen, van vaste specie gebouwd: mierenklei, daarvan maken de boeren en de kaffers wallen voor hun vee-kralen en vloeren, als van asphalt, voor hun woningen. Eigenaardig die stolpvormige gedaante van den mierenhoop, met een toren er op. Dikwijls diegen ze een slang tot verblijf, of reusachtige duizendpooten en groote spinnen.

Ten slotte de geschiedenis van een wesp. We hadden vooral 's avonds veel last van wespvormige insecten, die met een vaart het vertrek binnen stormden en op de lamp aan vlogen.

Dan stootten ze hun kop, met gevolg dat ze half bedwelmd en ronddraaiend op tafel vielen en doodgemaakt werden. Maar na hun dood wreken ze zich op hun verdelger, dan vervullen ze de lucht met een sterken, zuren, zeer onaangenaam riekenden, vreemden geur. Het verhaal ging, dat wanneer ze staken, bloedvergiftiging, groote builen, het gevolg waren. Ze hadden roode achterlijven, waarom we ze „vliegende garnalen” noemden. We dachten aan gekookte garnalen met vleugels.

De geschiedenis van de wesp is de volgende. Het betrof niet een nacht insect, maar een dagwesp. Die vloog op en af het vertrek binnen, met eigenaardig snerpand gebrom, zooals we hier boschvliegen soms hooren doen.

Het was eene groote wesp, met lange achterpooten, een ooievaar in miniatuur. We lieten signora met rust, omdat zij niet zoo vervelend dreigend om je heen kringde als hier de zomerwespen doen. Zij vloog maar af en aan, rechtsaf naar een plek boven een boekenplank, waar eenige kartonnen dozen met enveloppen stonden. Achter

die kartonnen dozen verdween zij telkens. Gedurende eenige dagen hadden we haar het vertrek in zien vliegen en weer uitgaan, als een vogel die eten voor de jongen brengt. Toen we ten slotte achter de dozen keken, vonden we er een mooi wespennest van klei gebouwd, kogelvormig, met een opening van voren, het nest een cM. of vijf in middellijn.

En ofschoon het nest gereed was, vloog de wesp maar steeds uit en in. Onze nieuwsgierigheid werd zoo groot, dat we het nest nader beschouwden. We keken in de opening. Deze was verstopt met spinnen. Met kleine grijze doode spinnen. We haalden ze er uit, er zaten er een en twintig in. Een Metselwesp dus, die spinnen voor zijn jongen inzamelde.

F. J. ROSEN.

O. ambtenaar N.Z.A.S.M.

Zevenblad: Bloeiende Stengeltop.

ZEVENBLAD.

“Een goed tuiman mag er nooit tegen opzien, om zijn handen vuil te maken,” zei mijn raadgever, „en als je dit goed uit je tuin wil weren, dan moet je het heele stuk omspitten en op je knieën er bij liggend alle witte vezeltjes tot het laatste toe er uitzoeken en dan de heele boel verbranden. En als er maar één wit puntje in de aarde blijft zitten, dan kun je het volgend jaar van voren af aan beginnen”.